

1.

Natura rugăciunii corporative

Matei 18:19-20 (VDCL) – *Din nou vă spun că, dacă doi dintre voi se vor învoi pe pământ asupra oricărui lucru, orice ar cere, li se va face de la Tatăl Meu care este în ceruri. Pentru că unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, acolo Eu sunt în mijlocul lor“.*

Matei 6:5-15 – *Când vă rugați, să nu fiți ca fățarnicii, cărora le place să se roage stând în picioare în sinagogi și la colțurile ulițelor, pentru ca să fie văzuți de oameni. Adevărat vă spun că și-au luat răsplata. Ci tu, când te rogi, intră în odăița ta, încuie-ți ușa, și roagă-te Tatălui tău, care este în ascuns; și Tatăl tău, care vede în ascuns, îți va răsplăti. Când vă rugați, să nu bolborosiți aceleași vorbe, ca păgânii, cărora li se pare că, dacă spun o mulțime de vorbe, vor fi ascultați. Să nu vă asemănați cu ei, căci Tatăl vostru știe de ce aveți nevoie mai înainte ca să-I cereți voi. Iată dar cum trebuie să vă rugați: „Tatăl nostru care ești în ceruri! Sfințească-se Numele Tău, vie Împărăția Ta, facă-se voia Ta, precum în cer, și pe pământ. Pâinea noastră cea de toate zilele, dă-ne-o nouă astăzi și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri; și nu ne duce în ispită, ci izbăvește-ne de cel rău. Căci a Ta este împărăția și puterea și slava în veci. Amin! Dacă iertați oamenilor greșelile lor și Tatăl vostru cel ceresc vă va ierta greșelile voastre. Dar dacă nu iertați oamenilor greșelile lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greșelile voastre.”*

1 Timotei 2:1-4 – Îndemn deci, întâi de toate, să se facă cereri, rugăciuni, mijlociri, mulțumiri pentru toți oamenii – pentru împărați și pentru toți cei care sunt în poziții înalte, ca să ducem o viață pașnică și liniștită, în toată evlavia și demnitatea. Pentru că lucrul acesta este bun și primit înaintea lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru, care dorește ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștința adevărului. (GBV)

Fapte 4:23-31 – După ce li s-a dat drumul, ei s-au dus la ai lor și le-au istorisit tot ce le spusese preoții cei mai de seamă și bătrânii. Când au auzit ei aceste lucruri, și-au ridicat glasul toți împreună către Dumnezeu și au zis: „Stăpâne, Doamne, care ai făcut cerul, pământul, marea și tot ce este în ele! Tu ai zis prin Duhul Sfânt, prin gura părintelui nostru David, robul Tău: «Pentru ce se întărește neamurile și pentru ce cugetă noroadele lucruri deșarte? Împărații pământului s-au răsculat și domnitorii s-au unit împotriva Domnului și împotriva Unsului Său.» În adevăr, împotriva Robului Tău Celui sfânt, Isus, pe care L-ai uns Tu, s-au însoțit în cetatea aceasta Irod și Pilat din Pont cu neamurile și cu noroadele lui Israel, ca să facă tot ce hotărâse mai dinainte mâna Ta și sfatul Tău. Și acum, Doamne, uită-Te la amenințările lor, dă putere robilor Tăi să vestească Cuvântul Tău cu toată îndrăzneala și întinde-Ți mâna ca să se facă tămăduiri, minuni și semne prin Numele Robului Tău Celui sfânt, Isus!” După ce s-au rugat ei, s-a cutremurat locul unde erau adunați; toți s-au umplut de Duhul Sfânt și vesteau Cuvântul lui Dumnezeu cu îndrăzneală.

Iubite Tată, așa cum suntem aici adunați, la cea dintâi dintre strângerile noastre, știm că vrăjmașul se va folosi de orice mijloc aflat la dispoziția lui ca să împiedice înaintarea Cuvântului Tău, să-i ia din tărie, ca să nu pătrundă în inimile noastre. Dar noi Te lăudăm pentru Cuvântul Tău, care este viu și lucrător,

mai tăietor decât orice sabie cu două tăișuri. El pătrunde până acolo, că desparte încheieturile și măduva, sufletul și duhul. O, Doamne, ne înfățișăm înaintea Ta și mărturisim că Isus Cristos e Domnul. Și Îți mulțumim, Doamne, că, în ciuda oricăror mișcări de trupe în locurile nevăzute, îndreptate împotriva zilei de azi, noi suntem la adăpost în Domnul nostru Isus Cristos. Tu ne dai har, tărie, înțelepciune și viață. Tu ne faci parte și de ungere, nu doar pentru a vorbi, ci și pentru a auzi. Ne așezăm sub această ungere, prin credință, pentru ca vremea petrecută împreună să fie o vreme de iluminare și descoperire spirituală. Și chiar de vor fi lucruri pe care deja le cunoaștem, nu ne lăsa să ne închidem inima față de ele doar pentru că le cunoaștem. O, Tată, fie ca mesajul să ajungă la noi cu prospețime și vitalitate, astfel încât să putem primi din mâna Ta nu doar comori vechi, ci și comori noi! Ne încredințăm Ție, în Numele Domnului nostru!

Amin!

În cele ce urmează, nu ne vom ocupa de rugăciunea individuală, personală, ci de cea corporativă. Deși ne vom referi din când în când și la rugăciunea personală, lucrul acesta se va face de foarte puține ori. Ne limităm la subiectul rugăciunii corporative, un subiect prea puțin înțeles și cu privire la care nu se dă multă învățătură. Aproape că se aseamănă unui meșteșug care s-a pierdut. De exemplu, sunt prea puține cărți scrise pe tema aceasta. Cărțile despre rugăciunea individuală și devoțiunea personală sunt, în schimb, multe la număr: *Power through Prayer (Putere prin rugăciune)** de E.M. Bounds, *The Secret of Intercession (Taina mijlocirii)* de Andrew Murray și multe altele. Cunoșc doar două cărți despre rugăciunea colectivă: una este *Pray in the Spirit (Rugați-vă în Duhul)* de Arthur Wallis, deși și

* Publicat în limba română de Lampadarul de Aur – nota editorului.

aceasta este, sub mai multe aspecte, mai mult personală decât corporativă. Cealaltă este *The Prayer Ministry of the Church (Slujba de rugăciune a adunării*)* de Watchman Nee. V-aș recomanda să o citiți, pentru că este o carte necomplicată și limpede, cu privire la rugăciunea corporativă. Ea întărește multe din cele ce voi împărtăși în continuare.

O altă carte, care poate sluji ca ilustrație pentru lucrurile despre care voi vorbi, este biografia lui Rees Howells: *Rees Howells Intercessor (Rees Howells – mijlocitorul)*. Este o istorie extraordinară, un exemplu luat din viața unui om și a unei comunități de credincioși care a luat ființă, într-un mod remarcabil, în Swansea. Este o ilustrare a rugăciunii corporative și, mai ales, a rugăciunii de mijlocire.

Este o realitate tristă că părțile de credincioși despre care să se poată spune că știu să se roage se numără pe degetele de la o mână. Am străbătut toată Europa și am călătorit adesea în Statele Unite. Desigur, îmi dau seama că sunt multe biserici și părți despre care nu știu nimic. Pe de altă parte, faptul că nu cunosc, de la Ierusalim la Los Angeles, decât patru adunări care știu cum să se roage împreună, este o dovadă tragică a pierderii acestei practici a rugăciunii corporative. O, da, întâlnirile pentru rugăciune sunt nenumărate, dar numai foarte foarte puține străngeri știu, cu adevărat, cum să se roage împreună și cum să se roage în mod eficient.

Puterile întunericului au lucrat cu atâta viclenie, încât multe din așa numite întâlniri de rugăciune sunt orice altceva, dar nu întâlniri în vederea rugăciunii. Multe asemenea întâlniri sunt „agățate” la sfârșitul unui studiu biblic. Alan Redpath obișnuia să spună, cu mulți ani în urmă, că dacă punem studiul biblic și întâlnirea de rugăciune în aceeași

* Publicat în limba română de *Lampadarul de Aur* – nota editorului.

seară, rezultatul este că nu vom avea nici una, nici alta așa cum se cuvine. Câteodată, rugăciunea durează 10 minute, la capătul unei seri. Alteori, la întâlnirea propriu-zisă de rugăciune, se dă o cantitate imensă de informații, iar la sfârșit se petrec 10-12 minute în rugăciune. Am participat odată la o săptămână de rugăciune unde, în fiecare seară, erau acordate 45-50 de minute mesajului, iar la sfârșit aveam 10-15 minute pentru rugăciune.

Este o dovadă foarte, foarte tristă a lucrării celui rău pe acest teren. Grupări întregi din poporul lui Dumnezeu sunt astfel paralizate sau blocate, iar lucrarea în slujba Lui rămâne în mare măsură fără rod. Ne place sau nu, Cuvântul lui Dumnezeu, care este adevărat, ne spune că nu avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, a domniilor, împotriva stăpânilor în tinericul acestui veac, a duhurilor răutății care sunt în locurile cerești. De aceea, suntem chemați să luăm toată armura lui Dumnezeu, ca să rămânem în picioare după ce vom fi învins totul. Trebuie să luăm sabia Duhului și să facem în toată vremea, prin Duhul, tot felul de rugăciuni și cereri (Efeseni 6:10-18).

De prea multe ori credem că lupta noastră nu este decât împotriva cărnii și sângelui. Vedem apatia vecinilor. Vedem nepăsarea tuturor oamenilor din jurul nostru. Vedem un soi de împietrire în toate activitățile de evanghelizare. În alte situații, întâlnim credincioși care par să fie o piedică în calea oricărui lucru bun. E mereu vorba de carne și sânge. Este ori fratele care are conducerea, ori altcineva din adunare care greșește într-un fel sau altul. De fiecare dată, vorbim despre carne și sânge. Categorie, vrăjmașul se folosește de carne și sânge, dar Cuvântul lui Dumnezeu spune: „N-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, a domniilor, a stăpânilor în tinericul acestui veac și a duhurilor răutății din locurile cerești.”

Cine sunt căpeteniile? Ce înseamnă domniile? Căpeteniile sunt ca prinții care guvernează anumite zone. Domniile sunt autorități. Ce înseamnă stăpânitorii întunericului acestui veac? Înseamnă că în spatele cărnii și sângelui, în spatele ideologiilor, al filozofilor noi, al curentelor noi de idei, sunt adesea puteri spirituale care stăpânesc peste întunericul acestui veac, ținând mase întregi de oameni în captivitate. O comunitate întreagă poate fi ținută în robie. O biserică locală poate fi supusă unei blocade, iar în final paralizată sub apăsarea vrăjmașului. Și dacă acei preaiubiți copii ai lui Dumnezeu nu se trezesc, vrăjmașul îi va apăsa până când orice suflare de viață va fi înăbușită.

Apostolul Pavel nu a spus: „Ne aflăm într-o competiție de tenis de masă cu Satan”, ci a spus: „Noi *luptăm* împotriva căpeteniilor, a domniilor, a stăpânitorilor acestui veac”. Lupta corp la corp este un sport lipsit de politețe. Nu se aseamănă unui meci de tenis, în care mingea e trimisă de la unul la altul, o dată și încă o dată, marcând astfel punctele: „Azi am marcat bine, vrăjmașul pare să fi părăsit terenul.” Pavel nu a folosit drept comparație un sport în care să rămâi în siguranță, la distanță de adversar. El a folosit lupta corp la corp ca ilustrație, ceea ce presupune sudoare și sânge, riscul de a te trezi cu un braț răsucit la spate, cu un picior aproape smuls din încheietură sau să te trezești aruncat în partea opusă a ringului de luptă, cu un luptător de categoria grea prăvălit peste tine.

Foarte mulți creștini par să vadă lucrurile în alt mod. Ei cred că umblarea creștină ar trebui să se asemene unui voiaj de plăcere, că noi, credincioșii, ar trebui să trecem de fiecare dată prin experiențe minunate, debordante, și că ceva trebuie să fie în neregulă dacă vrăjmașul își face simțită prezența în vreun fel. Nu așa stau lucrurile! „Nu *luptăm* împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, a domniilor.” Sunt perioade în care acele puteri, acei stăpânitori ai întunericului acestui

veac, acele duhuri ale răutății ne prind într-o strânsoare ca de menghină. Vor fi momente în care ne vor copleși sub apăsarea lor. Dar dacă ați urmărit vreodată un meci de luptă corp la corp, știți că simplul fapt că un luptător de categorie grea e prins sub greutatea celuilalt luptător nu înseamnă că acesta din urmă a și câștigat meciul. Cel care se află dedesubt se poate ridica și poate obține victoria.

„Noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești.” Ce presupune faptul că noi nu avem de luptat împotriva cărnii și sângelui? Asta presupune, cu siguranță, necesitatea existenței, undeva, a unui grup de sprijin în rugăciune. Înainte de a vedea o comunitate de credincioși deschizându-se ca să primească putere de sus, pentru a fi folosită în lucrarea lui Dumnezeu, cineva trebuie să se fi deplasat în spatele scenei, pentru ca de acolo, prin rugăciune, să neutralizeze atacul celui rău. Domnul spune că omul tare trebuie legat mai întâi, înainte de a-i fi jefuită gospodăria. Numai că noi nu gândim în același mod. Noi credem că lungimea unei predici este condiția ca, până la urmă, cineva să fie mântuit. Credem că, atâta vreme cât organizarea unei întâlniri de evanghelizare merge ca pe roate, iar atmosfera este propice, oamenii vor fi mântuiți. Toate lucrurile exterioare pot fi însă în perfectă ordine și totuși să te izbești ca de un zid. Cu cât este mai multă viață într-o lucrare și cu cât ea are mai multă greutate pe plan spiritual, cu atât este mai probabil că vrăjmașul va face act de prezență, cu apăsarea lui. El nu va sta deoparte, dându-ți răgazul să-ți duci planul la capăt și să te bucuri, dacă există șansa, oricât de mică, de a obține o victorie trainică.

Trebuie să înțelegem acest fapt cât se poate de simplu: puține lucruri sunt de o importanță strategică mai mare în

Biserica lui Dumnezeu decât rugăciunea corporativă. În zilele care ne stau înaintea, în aceste vremuri de pe urmă ale istoriei lumii, va trebui să învățăm cum să ne rugăm împreună și cum să ne rugăm până când obținem un răspuns. Mai mult chiar, în cazul în care, în deceniile care urmează, vom fi prizonieri și ne vom pierde libertatea, trebuie să știm cum să răzbatem împreună în rugăciune, în grupuri mici. Nu e bine să așteptăm până în ziua aceea, când vom fi peste noapte confrunțați cu întrebarea: „Ce s-a spus oare, cu atâția ani în urmă, la școala de rugăciune? Ce învățătură ni se dădea?” Atunci va fi prea târziu. Să ținem seama de faptul că, atunci când ziua aceea va veni, vrăjmașului i se va da o putere mult mai mare. Nu va mai fi de niciun folos să iei o carte și să studiezi temeinic principiile rugăciunii corporative. Dacă Duhul Domnului nu le-a semănat în noi și nu ni le-am însușit, vom fi găsiți descoperiți în ceasul încercării.

Iată de ce este așa de mare nevoia – nu numai pentru cei tineri în Domnul, dar și pentru noi, cei care suntem de mai multă vreme pe cale – să ne învățăm bine lecția, oricât de mult ne-ar costa. Cu privire la rugăciune, unii dintre noi, mai în vârstă, ne-am format niște deprinderi greșite atât de puternice, încât ele au ajuns ca o a doua natură. Nu e bine să ne dăm bătăuți și să zicem: „Ah, am mulți ani de umblare cu Domnul, acelea au fost condițiile, ce rost are să mai schimb ceva acum?” Vrei să spui că Duhul Sfânt nu e mai mare decât condițiile acelea? El poate păstra tot ce este bun și de valoare din mediul în care te-ai format și poate învinge tot ce este rău, cu condiția ca tu să te încrezi în El și să accepți să fi îndreptat. Condiția de bază în primirea învățăturii este smerenia. De îndată ce spui: „Nu-mi trebuie”, nu vei învăța nimic. De îndată ce spui: „Nu voi accepta asta niciodată”, nu vei putea învăța.

Asta nu înseamnă că trebuie să înghiți orice ți se spune. Îndemnul nostru este să aduci înaintea Domnului ceea ce

auzi și să primești de la El îndrumare. Eu, unul, sunt convins că avem datoria să învățăm cum să folosim această armă formidabilă pe care Dumnezeu a încredințat-o Bisericii Sale.

Patru feluri de rugăciune

În *1 Timotei 2:1* citim despre patru feluri de rugăciune, care acoperă toate aspectele rugăciunii. Fiecare dintre cele patru cuvinte este folosit la plural.

Cereri

Înțelesul primar al cuvântului *cerere* este acela de *nevoie*. În spatele cuvântului *cerere* stă cel de-al doilea, *nevoie*. Este subliniată nevoia din care decurge ardoarea cu care se face o cerere sau un apel, datorită acelei nevoi. E ceva mai mult decât a cere ceva de la Dumnezeu, este un apel sincer către El, o implorare arzătoare, o stăruință în rugăciune înfocată înaintea Lui. Cred că putem înțelege acest cuvânt cel mai bine dacă ne gândim la o cerere adresată ca urmare a unei nevoi urgente. E vorba deci, în primul rând, de ceva ce vine dintr-o nevoie reală. Din cauza acestei nevoi, apare o cerere adresată Domnului, o rugăciune stăruitoare, un apel fierbinte, o căutare a voii Domnului în legătură cu acea nevoie.

De ce sunt așa de multe rugăciuni ineficiente? De ce, după ce am fost într-o întâlnire de rugăciune, simțim atât de des nevoia să ne adunăm ultimele fărâme de însuflețire și să ne auto-îmbărbătăm: „Dumnezeu ascultă totuși rugăciunea, nu-i așa?” Lucrul acesta se întâmplă pentru că simțim adânc în noi înșine că foarte multe dintre rugăciunile noastre abia dacă au ajuns la tavan. Noi spunem: „Dumnezeu a auzit rugăciunile, pentru că așa este El: aude și răspunde la rugăciuni.” În

realitate, multe dintre acestea nu au trecut dincolo de tavan, din cauză că noi ne rugăm după mintea noastră. Nu ne-am oprit să-L întrebăm pe Domnul, să căutăm Fața Lui nici măcar pentru o clipă. Acesta este cel dintâi aspect al rugăciunii și, evident, cel mai important. Dacă nu ne rugăm fierbinte, dacă nu căutăm voia Lui, dacă nu apelăm la El datorită acelei nevoi urgente, nu vom ajunge niciodată să înțelegem voia Lui în privința aceea. Și iată de ce, din cauză că nu-I cunoaștem voia, vom lovi în vânt în rugăciune, ca o mașină de treierat; vom folosi multe cuvinte și nu vom ajunge nicăieri.

Căutarea voii Domnului este de maximă importanță. Nu ne putem ruga așa cum trebuie, nu putem folosi armele puse la dispoziția noastră, dacă nu aflăm mai întâi gândul Domnului cu privire la pricina pentru care ne rugăm. Deci, Îl întrebăm pe Domnul mai întâi, iar Duhul Lui ne va conduce la versetele pe baza cărora Îl putem căuta pe El în rugăciune. După ce L-am întrebat, iar El ne-a dat sabia Duhului, adică ne-a dat Cuvântul Lui, nu avem de ce să batem apa în piuă. Nu e cazul să petrecem încă o jumătate de oră folosind o mulțime de vorbe sau citând alte versete, frumoase, dar fără legătură cu subiectul rugăciunii.

Uneori Domnul dă un cuvânt unuia dintre noi și nu avem decât să îl folosim pe acela, de îndată ce l-am primit. Duhul Sfânt ne va da pricepere să înțelegem cuvântul, apoi vom putea aduce toată pricina noastră în rugăciune, pe baza lui. Este sabia Duhului care taie până în miezul problemei.

Lucrul cel mai important de știut este că nu putem alege la întâmplare un verset, pe care să-l tot folosim până când îl vedem împlinit. Trebuie să căutăm Fața Domnului. Când Îl întrebăm pe El și auzim în duhul nostru (nu în sufletul nostru) un „da” limpede din partea lui Dumnezeu, asta înseamnă că Duhul ne-a trezit credința. Din punctul acela, putem merge mai departe. În gândurile noastre putem fi atacați de vrăjmaș

cu îndoieli, dar în inima noastră avem siguranță, pentru că am auzit cum Domnul a spus „da”. Trebuie deci să-L întrebăm mai întâi pe Domnul. Trebuie să ne deprindem să descoperim care sunt gândul și voia Lui cu privire la diferite situații. De aceea, rugăciunea fierbinte este de o importanță vitală. Nu cred că e nevoie să mai adaug ceva ca să subliniez marea necesitate a rugăciunii fierbinți, a implorării. Din nefericire, felul acesta de rugăciune este veriga care lipsește în multe strângeri pentru rugăciune.

Domnul nu ne va lăsa să așteptăm la nesfârșit. El nu așteaptă decât să venim înaintea Lui cu întrebarea noastră. Și atunci spune: „Iată care este răspunsul!” E posibil să căpătăm o mai bună înțelegere a nevoii respective și a cuvântului primit din partea lui Dumnezeu pe marginea ei. Noi credem adeseori că Domnul este la fel ca noi și că El trebuie adus mai întâi într-o poziție potrivită, cu vorbe dulci, prin care să-L convingem să facă tot ceea ce Îi cerem. Numai că Domnul nu este așa cum credem noi. Lui Îi pasă mult mai mult decât nouă de anumite lucruri. El așteaptă din partea noastră un duh de căutare și cercetare a voii Lui. După aceea, uneori chiar imediat, ne va arăta limpede calea. Nu ne este îngăduit să ne purtăm în rugăciune ca un elefant într-un magazin de porțelanuri sau ca un tăvălug care nivelează totul. E bine să tăcem înaintea Lui, să-L așteptăm pe El, cu nădejdea că va răspunde. Tot ce avem de făcut este să-L rugăm să ne descopere gândul Lui în chestiunea pentru care ne rugăm, felul în care trebuie să ne rugăm, Cuvântul Lui și ce armă trebuie să folosim.

Un exemplu practic de rugăciune fierbinte

Îmi amintesc că sfatul de frați din Richmond, cu mulți ani în urmă, obișnuia să se întâlnească în fiecare luni seara la rugăciune. Serile erau deschise pentru orice membru al

adunării care avea o nevoie, o problemă sau o plângere. Într-o zi de luni, o soră din adunare a sunat ca să întrebe dacă o bună prietenă de-a ei, care nu era membră a adunării, dar care avea o mare problemă, ar putea participa la întâlnirea de seară.

Am fost de părere că putea să vină.

Prietenă despre care era vorba trăia aproape de Domnul și era pentru mulți o binecuvântare. Pentru a fi aproape de cei în nevoie, hotărâse să se mute într-un cartier mai sărac al orașului. După ce absolvise o școală biblică, primise chemarea de a trăi în mijlocul celor mai nevoiași dintre locuitorii orașului. Domnul i-a binecuvântat lucrarea printre ei. Apoi, dintr-o dată, a început să observe că Domnul încetase să-i mai vorbească prin Biblie. Mai mult chiar, simțea că El nu-i mai vorbește în niciun fel. Chiar și atunci când participa la o strângere împreună, i se părea că tot ce se spune acolo îi intra pe o ureche și îi ieșea pe cealaltă. Începuse să-și facă griji tot mai mari din cauza asta, ajungând chiar să creadă că săvârșise, poate, păcatul de moarte împotriva Duhului Sfânt. Starea ei ajunsese atât de deznădăjduită, încât începuse să fie asaltată de gândul de a-și pune capăt zilelor. În perioada aceea, a venit să petreacă câteva zile în vizită la buna ei prietenă. Am ascultat istorisirea ei în întregime și ne-am întrebât ce putere demonică era oare la lucru în viața ei. De ce i se întâmplau toate lucrurile acelea?

În ceea ce o privea, nici ea nu avea nici cea mai mică idee unde făcuse vreo greșeală sau în ce fel păcătuisese.

Era obiceiul nostru, în astfel de situații, să cerem întâi Domnului înțelepciune. Ne-am adresat Lui cu multă râvnă, cu privire la nevoia surorii noastre. Faptul că fusese aproape pe punctul de a-și lua zilele arăta cât îi era de mare deznădejdea. Credea că Dumnezeu nu-i mai vorbea pentru că săvârșise păcatul care nu poate fi iertat. Când ne-am ridicat ca să ne rugăm împreună cu ea, unul dintre frați a zis: „Aud din

partea Domnului ceva ce nu prea înțeleg. Apă, apă, apă. Apa este cauza.” Ne-am gândit că fratele are un moment de confuzie, pentru că nu vedeam nicio legătură între apă și împrejurările în care se afla sora noastră. Am cerut apoi Domnului în rugăciune, în Numele Lui, îndepărtarea oricărui influențe demonice, eliberarea și vindecarea surorii. S-a văzut limpede că Domnul S-a atins de ea și, după câteva zile, a plecat acasă vizibil ușurată și plină de bucurie. Părea că Domnul o izbăvise.

La nici două săptămâni după revenirea ei acasă, vechile probleme au reapărut, la fel și gândurile de sinucidere. Văzuse vizita ei la Richmond ca ultima speranță de scăpare, iar acum era copleșită de disperare. În momentul acela și-a amintit de cuvântul fratelui nostru: „Apă, apă, apă. Apa este cauza.” A luat hotărârea să meargă la un laborator cu o sticlă de apă de la robinet, pentru analiză. După câteva ore, a primit rezultatul. Apa avea un conținut foarte ridicat de plumb. În consecință, suferea de otrăvire cu plumb, ceea ce îi dăduse complet peste cap sănătatea și echilibrul minții. Din momentul în care a fost dusă la o altă adresă, a început să-și revină.

Întâmplarea aceasta ilustrează cât se poate de grăitor importanța cererilor fierbinți sau, altfel spus, căutarea cu toată râvna a călăuzirii Domnului într-o situație disperată. Dacă nu ne-am fi prezentat înaintea Domnului cu cererea stăruitoare pentru călăuzire, n-am fi primit cuvântul cu privire la apă, lucru care ar fi putut avea consecințe tragice. Domnul a intervenit, iar sora a fost izbăvită de problema ei.

Rugăciuni

Un alt mod de a ne ruga, menționat în *1 Timotei 2:1* sunt rugăciunile, cuvânt care înseamnă de fapt „vărsare” sau „revărsare”. Este termenul cel mai des folosit în Noul

Testament pentru rugăciune. Nevoile pe care le ai, durerea pe care o simți, emoțiile și sentimentele pot fi „vărsate” în rugăciune. Este o manieră foarte simplă de a ne adresa lui Dumnezeu. Cuvântul folosit aici este de bază și cel mai cuprinzător. Are legătură cu toate formele de rugăciune: de la vărsarea inimii înaintea Lui, cu toate îngrijorările ei, până la rugămintea pentru împlinirea nevoilor. Poate să fie și o cerere legată de planul Lui mai mare, de voia Lui. C.T. Studd spunea odată: „De ce ai cere un ou de la Dumnezeu, când poți cere un elefant?” Cu alte cuvinte, cere lucruri mari, potrivit cu credința pe care o ai. Pe „nu” îl ai, dar pe „da” îl poți primi!

Rugăciunile se aseamănă acțiunilor de genul „dacă nu riști, nu câștigi”. Poate că nu știi care este voia sau scopul Domnului, dar îți poți vărsa inima înaintea Lui. Amy Carmichael obișnuia să spună: „Răspunsul Lui poate fi *da* sau *nu* sau *așteaptă*.” În copilărie, crescând într-o familie de credincioși, Amy era nemulțumită de culoarea ochilor ei – erau căprui. Părinții îi spusese că nimic nu Ți este cu neputință Domnului Isus. De aceea, ea l-a rugat în repetate rânduri să-i facă ochii albaștri. Domnul nu i-a răspuns la rugăciune. Mulți ani mai târziu, când mergea în diverse temple ca să salveze copii de la prostituția din templu, a înțeles de ce Domnul nu-i ascultase rugăciunea pentru ochi albaștri. Îmbrăcată într-un sari, cu ochii ei căprui, nu putea fi deosebită din mulțimea de indieni.

Prin cuvântul acesta este indicat felul cel mai întâlnit de rugăciune la credincioși. Nu e neapărat nevoie să cunoști voia Domnului, ci să îți verși inima înaintea Lui, cerându-I un lucru anume. El nu disprețuiește rugăciunile de acest fel. Ana, cea lipsită de copii, și-a descărcat toată povara de durere și emoții puternice înaintea Lui. Era atât de copleșită de durerea ei, încât Eli a crezut că era beată. Domnul însă i-a ascultat rugăciunea. Ana l-a născut pe Samuel, unul dintre cei mai mari profeți ai lui Israel, care a adus o schimbare în cursul

istoriei poporului lui Dumnezeu. Ea chiar i-a dat numele de Samuel, care înseamnă „cerut de la Dumnezeu”.

Unii vor spune poate că am o judecată prea aspră față de întâlnirile de rugăciune și față de ce știm în general despre rugăciune, în zilele noastre. Desigur că asta nu înseamnă că Domnul nu dă nicio atenție întâlnirilor de rugăciune în forma cu care ne-am obișnuit între timp. Problema e că, adesea, ele nu depășesc un nivel elementar. În harul Lui, Domnul vede inimile celor care se roagă și le răspunde. Dar, de prea multe ori, e vorba de un ritual religios, complet lipsit de prezența Duhului Sfânt.

Mijlociri

Al treilea cuvânt folosit în *1 Timotei 2:1* este *mijlociri*. Înțelesul cuvântului e legat de ideea înaintării unei petiții. Petiția se adresează unui superior, fie el rege, magistrat sau prinț, o persoană investită cu autoritate. Ideea de bază este că adresezi o cerere unei persoane care are autoritatea de a face ceva. Altfel spus, e vorba de a căuta prezența și ajutorul lui Dumnezeu în folosul altcuiva sau pentru situații în care suntem toți implicați. Aceasta este mijlocire.

Acest fel de rugăciune este cel mai complex, dar și cel mai puțin experimentat. Nu sunt multe grupuri de credincioși care să știe îndeajuns cu privire la mijlocirea corporativă. De ce oare? Lucrul acesta se întâmplă întrucât mijlocirea nu înseamnă să rostești câteva cuvinte cu privire la o situație, ci ea presupune să te implicii cu totul – trup, suflet și duh. Iată în ce constă valoarea care nu pierde a istoriei vieții lui Rees Howells. Dacă vrei să fii un mijlocitor, ia aminte! Căci Dumnezeu îți va cere absolut tot ce îți aparține: duh, suflet, trup, timp, energie, sănătate, bunuri. El îți va lua tot. Nu subaprecia niciodată cuvântul *mijlocitor*.

Nu e vorba de o jumătate de oră sau de o oră pe săptămână, sau chiar zilnic, ca și cum asta e tot ce cere Domnul de la tine. Ca să fii mijlocitor, Domnul te vrea pe tine și tot ce ai. Daniel este cel mai bun exemplu. În ciuda unei vieți extrem de ocupate în poziția cea mai înaltă la cârmuirea țării, el se ruga zilnic, punând timp deoparte în vederea mijlocirii. Cheia slujirii sale ca mijlocitor în rugăciune consta din faptul că el însuși era o jertfă vie, întrucât se dedicase Domnului întru totul.

Mijlocirea începe doar din momentul în care înțelegem voia și gândul Domnului cu privire la un lucru. Când Domnul i-a adus lui Moise la cunoștință că El avea de gând să nimicească poporul lui Israel, acela a fost pentru Moise prilejul să se roage pentru popor. După ce Domnul luase hotărârea să șteargă Sodoma și Gomora de pe fața pământului și l-a înștiințat despre asta pe Avraam, acela a fost pentru Avraam prilejul să se roage pentru Lot și familia lui. Dacă înțelegem lucrul acesta, ne vom da seama cât de mare e importanța cererilor stăruitoare și a căutării Feței lui Dumnezeu pentru a putea mijloci. Mijlocirea este cu puțință doar atunci când înțelegem care este planul lui Dumnezeu în situația respectivă.

Nu e greu acum să ne imaginăm că cititorul acestor rânduri își va pierde nădejdea de a deveni un mijlocitor sau de a se putea implica în rugăciunile corporative. Nu pierde curajul și nu te da bătut! Cu toții trebuie să începem de undeva, iar lui Dumnezeu Îi place omul care este gata să mijlocească. Sunt încredințat că te apropii mai mult de inima lui Dumnezeu atunci când ești gata să devii un mijlocitor decât atunci când faci orice altceva. Și dacă ești pregătit să fii un mijlocitor, Dumnezeu te va călăuzi pas cu pas, cu fermitate, după măsura puterilor tale, în școala rugăciunii, de la faza de clasă primară, la gimnaziu și până la universitate. La sfârșit, vei ști cum să mijlocești. Trebuie însă să te avertizez că te va costa totul. Să nu îți se pară că mijlocirea e ceva ce poți face cu ușurință. Prețul

de plătit este un preț maxim. Este așa de puțină mijlocire, pentru că ea necesită o măsură de maturitate spirituală. Dacă nu este maturitate, Domnul nu-ți poate încredința subiectele acelea pentru care El vrea să mijlocești. Te rog să nu mă înțelegi greșit! Atunci când ești încă tânăr în credință și spui: „Doamne, vreau să mijlocesc!”, El îți va încredința poverile de rugăciune pe care le poți duce. Dilema Domnului este că El nu găsește acea capacitate sau maturitate spirituală care poate cu adevărat mijloci în lucrurile care sunt de importanță vitală în planul Lui cu această lume. Maturitatea spirituală se capătă prin creștere spirituală și experiență și se întâlnește la toți cei care s-au dezbrăcat de sinele lor.

Mulțumiri

Aducem mulțumiri nu numai pentru rugăciuni împlinite, ci pentru Domnul Însuși. Mulți credincioși se gândesc că mulțumirile se aduc pentru răspunsurile primite la rugăciunile făcute cu o săptămână înainte. Toți gândim în felul acesta. Citim în Biblie: „Aduceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu, cu mulțumiri.” Știți cum înțeleg cei mai mulți versetul acesta? Ai o cerere, așa că I te adresezi Domnului: „Doamne, iată ce nevoie am” sau zicem: „Doamne, iată nevoia noastră! Te rugăm, fă asta sau asta sau cealaltă și-Ți mulțumim pentru răspunsul Tău!” A gândi astfel este o depreciere a cuvântului *mulțumiri*.

Aducerea de mulțumiri nu înseamnă doar să-I mulțumim lui Dumnezeu pentru răspunsul pe care îl va da sau pe care deja l-a dat. Îi mulțumim pentru Cine este El, pentru harul, dragostea, îndurarea, tronul și adevărul Lui. Este la un alt nivel. Toată această chestiune a închinării – care este o componentă vitală și strategică a rugăciunii corporative – este cuprinsă în cuvântul *mulțumiri*.

Mulți oameni sunt așa de preocupați de propria persoană, încât vrăjmașul poate să-i învârtă pe degetul lui mic. El vine să ne șoptească la ureche: „Nu are niciun rost să I te închini Domnului. Ai fost toată ziua într-o dispoziție rea. N-ai văzut decât partea întunecată a lucrurilor. Copiii au fost neascultători, la serviciu a fost groaznic pentru că șeful ți-a dat de lucru peste normă. Drumul înapoi spre casă a fost o pacoste: Ce mai, ești într-o stare de plâns! Ce sens are să-I aduci Domnului mulțumiri?” Iar reacția noastră adesea este următoarea: „Îmi doresc să fiu sincer, nu vreau să fiu un fățarnic. Nu voi deschide gura să-L laud pe Domnul și să-I mulțumesc, pentru că aș fi în cazul ăsta un ipocrit.” Diavolul a reușit să te împingă așa de departe, încât să ajungi să-L lauzi pe Domnul doar dacă te simți bine. În concluzie, se va da peste cap să te faci să te simți rău, ca să te împiedice să aduci mulțumiri și să te închini Domnului. Diavolul știe că închinarea, mulțumirea și lauda sunt armele noastre cele mai puternice. De aceea a dezvoltat tactica lui, de care ne lăsăm prea des influențați. Suntem așa de fixați pe noi înșine, încât înghițim momeala cu cârlig cu tot. Câteodată trec ani întregi în care oamenii nu deschid gura ca să-L laude pe Domnul. Nici măcar nu le trece prin minte să-I spună Domnului cu glas tare cât este El de vrednic să primească lauda și închinarea. Ei nu au rostit niciodată în public: „Adevărul Tău, o Doamne, este veșnic. Îndurările Tale sunt pentru totdeauna.”

Dar trebuie să înțelegem că putem să fim sinceri cu Domnul și să-I spunem: „Doamne, sunt într-o stare de plâns! Am avut o zi grea astăzi, dar Ți mulțumesc din inimă, Doamne, că Tronul Tău stă neclintit. Faptul că am avut o zi grea nu înseamnă că Tu ai abdicat.” Avem impresia că, dacă ne-am trezit cu fața la cearșaf, a avut loc în cer o criză de cabinet. Sau, dacă am mâncat seara ceva ce nu ne-a priit și care ne afectează felul în

care vedem lucrurile, atunci Domnul nu mai e pe Tronul Lui. Cerul întreg s-a prăbușit, iar vrăjmașul a invadat toată lumea. Nu există ceva mai lipsit de sens!

Când nu ești în apele tale, laudă-L pe Domnul! Când toate îți merg bine, laudă-L pe Domnul! Când ești dărâmat și începi să-L lauzi, ești sincer. Spui: „Doamne, nu-mi este bine deloc, dar vreau să-Ți mulțumesc pentru cine ești! Tu, Doamne, ești minunat, nu este nimeni ca Tine! Lucrările Tale, toate, sunt minunate. Adevărul Tău este veșnic. În momentul de față, vederea îmi este tulbure, dar, dincolo de ceața de pe ochii mei, adevărul Tău rămâne veșnic.”

Iar diavolul spune: „Omul acesta spune adevărul. Ce voi face? Nu pot face nimic împotriva adevărului.” Așa că le poruncește subordonaților lui: „Lăsați-l o vreme în pace. Este mai puternic atunci când îi merge rău decât atunci când îi merge bine.” Unii dintre voi îi dați vrăjmașului o mână de ajutor pentru a vă ține permanent într-o poziție proastă, din cauză că nu ați învățat lecția: „*Voi binecuvânta pe Domnul în orice vreme; lauda Lui va fi totdeauna în gura mea*” (Psalmul 34:1). Și, de asemenea: „*Binecuvântează, suflete al meu, pe Domnul! Și tot ce este în mine să binecuvânteze Numele Său cel sfânt!*” (Psalmul 103:1, GBV). Voi credeți că, pentru a-L binecuvânta pe Domnul, trebuie să spuneți: „Mulțumesc, Doamne, inima mea dă pe dinafară de bucurie. Sunt plin de pace. Mă simt extraordinar de bine.” Aceasta este ideea ta de a-L binecuvânta pe Domnul! Numai că nu Îl binecuvântezi pe El, ci pe tine însuși. Îi spui pur și simplu cum te simți. Dar dacă ai uita cu totul de tine și L-ai binecuvânta pe El, spunând: „O, Doamne, Te binecuvântează sufletul meu! Tu ești minunat, Tu ești Adevărul, Tu ești înălțat pe Tronul Tău în cer, Tu ești veșnic, toată stăpânirea este în Mâna Ta”, atunci vei vedea cum bucuria și viața vor reveni fără întârziere în inima ta și vei fi umplut de pace. Asta se va petrece de la sine.

Știu că avem toți același fel de îndoieli. Toți trebuie să vorbim în felul acesta cu noi înșine. Ah, ce bine se pricepe vrăjmașul să ne înfășoare! El știe prea bine cât de înrădăcinat este egoismul din noi, cât de puternic este instinctul acesta în fiecare dintre noi. Ne umple de confuzie în punctul acesta, iar rezultatul este că aducerea de mulțumiri devine ceva artificial. Stăm într-o tăcere stânjenitoare până când aceia dintre noi cărora le merge bine își aduc mulțumirile lor, în vreme ce noi ne credem îndreptățiți să nu ne alăturăm lor în aceasta. Dar este așa de minunat să ne dăm seama că Îl putem binecuvânta pe Domnul în orice vreme. Lauda Lui va fi astfel întotdeauna în gura noastră. Vom avea în mână o armă puternică: „*Laudele Lui să fie în gura noastră și sabia cu două tăișuri în mâna noastră*” (Psalmul 149:6).

Principii de bază ale rugăciunii corporative

„*Vă mai spun iarăși că, dacă doi dintre voi se învoiesc pe pământ să ceară un lucru oarecare, le va fi dat de Tatăl Meu care este în ceruri. Căci acolo unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, acolo Eu sunt în mijlocul lor*” (Matei 18:19-20, GBV).

Care este principiul rugăciunii corporative? Principiul rugăciunii corporative este faptul de a fi împreună; sau, altfel spus, este reciprocitatea.

Să ne gândim la ce înseamnă *a se învoi*, în versetul de mai sus. Cuvântul de origine, în greacă, este *sumphoneo*, de unde se trage și cuvântul *simfonie*. Sensul de bază este „a da glas împreună”, „a face să sune împreună” sau „a vorbi împreună”; pur și simplu „a se armoniza”. Cuvântul era în primul rând folosit cu privire la instrumentele muzicale.

Același cuvânt apare și în pilda fiului risipitor, atunci când fiul cel mare s-a întors acasă și a auzit muzică. Și, de asemenea, în 2 Corinteni 6:16: „*Cum se împacă (cum poate fi în armonie) Templul lui Dumnezeu cu idolii?*” Cuvântul *împăcare*, la origine, se referea la instrumente muzicale cântând în armonie.

În Matei 18:19 este vorba de a fi de acord ca să fim în acord. Ideea des întâlnită este următoarea: „Se află aici cineva care este de acord cu mine în această privință? Vrem să ne învoim să fim în acord.” Atunci când ne-am învoit să fim în acord, chiar dacă nu spunem asta cu glas tare, ceea ce înțelegem, de fapt, este următorul lucru: Îl putem forța pe Dumnezeu să facă un lucru, pe care El nu e tocmai dispus să-l facă. Nu vrea, în realitate, să facă acel lucru, dar dacă tu și cu mine ne învoim să fim în acord, Îl putem determina și pe El să vrea același lucru. Mă exprim acum într-un mod cam simplist, dar doresc să redau cât mai exact înțelesul dat de obicei acestui verset. Noi ne învoim asupra unei cereri, iar Dumnezeu, vrând-nevrând, Se lasă convins să facă lucrul acela. Această interpretare este greșită. De unde știm asta? Datorită acestui cuvântel: *căci*.

Am auzit multe mesaje pe marginea primului verset: „*Vă mai spun iarăși că, dacă doi dintre voi se învoiesc pe pământ să ceară un lucru oarecare, le va fi dat de Tatăl Meu care este în ceruri.*” Am auzit de asemenea multe mesaje și cu privire la versetul care urmează: „*Căci acolo unde sunt adunați doi sau trei în Numele Meu, Eu sunt în mijlocul lor.*” N-am auzit însă multe mesaje care să se ocupe în *întregime* de ceea ce spune Domnul aici.

Cuvântul *căci* indică o legătură între primul și al doilea verset. Nu putem înțelege corect începutul, dacă nu ținem cont de explicația din a doua parte. Ce înseamnă asta? Înseamnă pur și simplu că, acolo unde doi sau trei sunt adunați pentru Numele Domnului, El este în mijlocul lor. Și, pentru că El este în mijlocul lor, El Își descoperă voia și planul, acestea fiind

făcute cunoscute membrilor Trupului Lui, după care vine punerea de acord cu privire la ceea ce Domnul le-a descoperit. Iar atunci când credincioșii sunt aduși de către Duhul Sfânt la aceeași descoperire, acesta este semnalul că voia Capului, adică a Domnului Isus, se va face. Dacă începem să înțelegem lucrurile acestea, facem un mare pas în direcția bună.

Ce înseamnă „doi sau trei adunați în Numele Domnului”? Reprezintă Numele Domnului o formulă care trebuie folosită la încheierea rugăciunilor? Nu e greșit să spunem la sfârșitul unei rugăciuni: „în Numele lui Isus”, dar ce înseamnă exact cuvintele acestea? Înseamnă oare că le folosim ca pe o formulă magică? Sau vrem, de fapt, să spunem: „Tată, suntem una cu Fiul Tău, suntem uniți cu El; El este Capul, noi suntem Trupul. În Numele Capului nostru suntem noi adunați împreună.” Și atunci ni se deschid ochii ca să înțelegem un lucru minunat: *„Orice veți cere în Numele Meu, vă va fi dat de Tatăl Meu.”* Tatăl ne-a așezat, prin Duhul Sfânt, în Fiul. Acesta este locul nostru. Domnul Isus a spus să rămânem în El, după cum El rămâne în noi. Nu trebuie să muncim din greu ca să ajungem în poziția aceasta. Prin nașterea din nou suntem deja acolo și trebuie să rămânem în locul unde Dumnezeu ne-a așezat. Tot ce au făcut ucenicii a fost în Numele Domnului. Deci este vorba de poziția în care te afli.

Într-un mod asemănător este întrebuițat cuvântul „sânge.” Îl auzim foarte des folosit, în feluri diferite, în contexte diferite. Circulă printre credincioși tot feluri de idei ciudate cu privire la întrebuițarea acestui cuvânt. *„Ei l-au învins prin sângele Mielului”* (Apocalipsa 12:11). Ce înseamnă „sângele Mielului”? El reprezintă lucrarea terminată a lui Isus Cristos.

„În Numele Domnului Isus” presupune că noi suntem în Trupul Lui. Unde e locul tău? Ești unit cu Domnul, pentru că ești un mădular în Trupul Lui. El este în mijlocul nostru. Noi suntem în El, iar El este în noi. Când ajungem să înțelegem

asta, descoperim un lucru minunat. Descoperim prezența lui Cristos printre noi, conducându-ne prin Duhul la învoirea în rugăciune. Duhul lui Dumnezeu călăuzește, dă direcție, însuflețește, îndeamnă și dă putere, iar timpul de rugăciune devine o exprimare a Trupului lui Cristos. Exprimăm în felul acesta unirea noastră cu Cristos și unitatea noastră în Cristos.

Rugăciunile pe care le auzim uneori sunt individualiste. Nu țin seamă de Trupul Lui. Nu se armonizează cu celelalte rugăciuni. Aproape că ai putea crede că cel care se roagă nu a auzit niciuna dintre rugăciunile dinainte și nici nu-l interesează ce va urma după el. Este un fel de rugăciune care se izolează de restul, nu are nicio legătură cu cei prezenți. Ne putem ruga în felul acesta atunci când suntem singuri, acasă, dar dacă procedăm astfel atunci când suntem împreună, contrazicem și respingem însuși principiul de bază al rugăciunii corporative din Matei 18:20: *„Căci acolo unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, Eu sunt în mijlocul lor.”* Iar El în mijlocul nostru dă naștere la învoirea în rugăciune.

Nu e deci vorba aici ca tu și cu mine să spunem: „Ne vom învoi să fim de acord. Câți dintre voi vor să se pună de acord?” Vedem mai multe mâini ridicate și atunci spunem: „Ceilalți nu ne interesează. Noi, care am ridicat mâna, suntem o elită și vom pune lucrurile în mișcare. Îl vom convinge pe Dumnezeu și Îl vom face să acționeze.” O astfel de idee, dacă ne gândim mai bine, este aproape de blasfemie. Adevărata învoire presupune că noi, atunci când ne adunăm în Numele Domnului, ne ocupăm poziția pe care o avem în Cristos – un singur trup în El. Așteptăm înaintea Lui, Îl întrebăm pe El, Îl rugăm fierbinte. Domnul Își va descoperi gândul Lui în mijlocul nostru. Și nu va fi nevoie de rugăciuni lungi. Uneori, gândul Lui se va descoperi în timp ce se roagă cineva, iar în inima ta se aprinde ceva. Auzi rugăciunea și, în sinea ta, îți zici: „Da, așa e!” Abia aștepți să-ți vină rândul. Câteodată

aș vrea să putem face ce spune Scriptura: dacă este făcută o descoperire unuia care șade jos, cel dintâi să tacă.

Atunci când ne aflăm cu adevărat împreună în rugăciune și cineva se roagă, primim o povară pe inimă. De aceea este atât de contraproductiv când o rugăciune este prea lungă, pentru că, în cazul unei adevărate rugăciuni corporative, Duhul Sfânt este Acela care trece pe la fiecare dintre cei care se roagă. Dacă se roagă cineva prea lung, duhul este stins. Ajungem la învoire atunci când din gura a cel puțin doi dintre cei prezenți a ieșit aceeași mărturie. De ce Îi trebuie lui Dumnezeu să fie cel puțin doi? Nu știu. E bine să recunoaștem că sunt lucruri pe care nu le știm. Dar știm că Dumnezeu nu e lipsit de bunăvoință ca să mântuiască; Lui nu-I lipsește bunăvoința ca să răspundă la o cerere sau alta. Nu trebuie să fie cu multă trudă convins să facă un lucru pe care, gândim noi, El nu ar fi, de fapt, dispus să-l facă. El este, dimpotrivă, plin de bunăvoință, iar atunci când suntem în armonie cu voia Lui, vrea ca acel lucru să fie exprimat de cel puțin doi martori.

Când este vorba de o chestiune foarte importantă, trebuie exprimată prin gura a cel puțin doi sau trei. În sensul acesta, este greșit să considerăm că, dacă o persoană s-a rugat pentru ceva anume, este îndeajuns și nu e cazul ca altcineva să se mai roage pentru același lucru. Pe de altă parte, nici nu este necesar ca același subiect să fie preluat de toți cei prezenți. Avem de învățat aici o lecție. Când se deplasează ungera de la un subiect de rugăciune la următorul? Uneori, ungera rămâne deasupra unei cereri și 30 de persoane se vor ruga în același fel, așa cum s-a întâmplat cu înconjurarea repetată a cetății Ierihon, până când zidurile s-au prăbușit. Alteori, se roagă doi sau trei și este îndeajuns, ungera trece asupra unui alt subiect. Nu are rost să se mai revină asupra subiectului anterior, cererea a fost auzită.

Acesta este marele semn distinctiv al noului legământ. Sub vechiul legământ, felul în care se rugau era simplu, se rugau împreună în același timp. Acesta era însemnul vechiului legământ. Toți împreună își spuneau rugăciunile proprii, iar trierea se făcea în ceruri. Nu era nicio legătură între o rugăciune și alta. Erau mântuiți, dar erau separați, ca indivizi, unii de alții. Credincioșii sub vechiul legământ, privind înainte la cruce, erau mântuiți, aidoma nouă, tot prin sângele Mielului. Dar marele semn distinctiv al noului legământ este că Dumnezeu Își pune în noi Duhul Lui. Nu mai suntem indivizi separați unii de alții, ci suntem mădulare ale unui singur Trup. Ar fi extraordinar să putem spune din când în când: „Veniți să ne rugăm toți deodată și să aducem multe cereri în prezența lui Dumnezeu. El le poate rezolva pe fiecare în parte.” N-aș vrea să mă las oprit de la asta doar pentru că sunt britanic. Dar ce vreau să spun este că însemnul noului legământ este prezența Duhului Sfânt în noi. El îl poate folosi pe fiecare dintre noi.

Acesta este exact lucrul care i-a scos din minți pe evrei în zilele de început. Le depășea pur și simplu puterea de înțelegere. Ce intrase oare în ei, în ucenicii lui Isus? Ce putea să fie? Ei acționau împreună, ca sub bagheta unuia și aceluiași dirijor nevăzut. Fiecare își aștepta rândul să se roage, întâi unul, apoi următorul și următorul, până când locul unde se aflau s-a cutremurat. Nu era doar o întrunire de indivizi separați, ci era un Trup legat de Capul lui, Cristos, sub cârmuirea și călăuzirea Duhului Sfânt.

Deci, întâlnirea pentru rugăciune înseamnă, în cel mai bun caz, a da glas acelor lucruri care se află în inimile noastre. Cred că acesta este cel mai bun lucru pe care cei mai mulți oameni îl cred cu privire la timpul de rugăciune. Iar cel mai rău lucru este ceea ce am auzit odată, în mijlocul unui grup de păstori: „E bine ca biserica să aibă o întâlnire de rugăciune,

pentru că așa luăm cunoștință de problemele psihologice din biserică și ne este ușurată munca.” Aceasta era ideea lor de rugăciune! Nici nu se amintește faptul că Dumnezeu aude rugăciunile; este vorba doar de faptul că oamenii au tot felul de probleme acumulate înăuntrul lor, așa că de ce să nu le scoată la suprafață? E ca un fel de terapie pentru cei bolnavi mental: lasă-i să se descarce și toți se vor simți mult mai bine după aceea. Ei bine, aceasta este cea mai rea concepție cu privire la rugăciunea corporativă.

În esență, același lucru se întâmplă când un număr de credincioși se roagă fără să țină prea mult cont unul de celălalt. Într-un astfel de caz, am putea la fel de bine să le înmănăm o listă cu puncte de rugăciune și să-i trimitem să se roage individual, acasă. Pierderea de timp s-ar reduce cu 75% în cazul ăsta. Dacă fiecare vrea să-și spună rugăciunea lui, ca și cum nimeni altcineva n-ar mai fi de față, de ce să nu primească toți, într-o jumătate de oră, lista cu toate subiectele, după care să plece acasă și să petreacă 10 minute pe genunchi, în liniștea camerei proprii? Gândiți-vă cât timp am economisi, ca să ne putem ocupa de alte lucruri!

Dar asta fac oamenii la adunarea de rugăciune! Cel care începe, de exemplu, se roagă întâi pentru o campanie de evanghelizare a lui Billy Graham în Los Angeles, apoi pentru o familie în mare nevoie din Capetown, apoi pentru un frate din Melbourne care s-a îndepărtat de Domnul, apoi pentru Shugaru din Tokio, apoi pentru un grup de credincioși din Londra, iar la sfârșit pentru degetul mare de la picior al bunicii, afectat de gangrenă. Asta este rugăciunea lui.

Vine următorul la rând. Se roagă și el pentru fratele din Melbourne care s-a îndepărtat de Domnul, apoi pentru Shugaru din Tokio, revine la campania de evanghelizare Billy Graham din Los Angeles, după care trece la Londra și se roagă fierbinte pentru Londra și pentru britanici, cu privire la un

referendum. Un frate din spatele sălii preia ștafeta și se roagă pentru degetul bolnav al bunicii și pentru încă cinci bolnavi. Apoi se roagă pentru Billy Graham în Los Angeles. După aceea trece la Melbourne, apoi la Tokio, pentru Shugaru și se oprește acolo. Atunci începe altcineva și se roagă pentru Shugaru din Tokio. Apoi face saltul la Beijing și se roagă pentru toți credincioșii din spatele cortinei de bambus, după care trece în Rusia și se roagă pentru toți credincioșii din spatele cortinei de fier. Încheie în Cehoslovacia, rugându-se fierbinte pentru cei care au primit un pliant de evanghelizare. Altcineva se roagă pentru toți cei ce suferă, cu precădere pentru cei din țările catolice cufundate în întuneric spiritual. După care revine la cortina de fier, iar de acolo, la Tokio.

Ce se întâmplă la o astfel de întâlnire de rugăciune? Cum se „descurcă” Domnul cu rugăciunile făcute? Sunt tot felul de cereri, suntem când aici, când acolo, cu „deplasări” înainte și înapoi pe tot globul. Dacă te-ai ruga acasă la fel de întortocheat, Domnul ți-ar spune probabil că mintea ta are nevoie de ajutor. Când te rogi în cămăruța ta acasă, te așezi pe genunchi și te rogi într-o anumită ordine, fără să revii la un subiect anterior, după care să continui într-o direcție, ca să te întorci de unde ai plecat și tot așa, în zigzag.

Nu cred că-ți trece prin cap să-ți faci rugăciunile personale într-o manieră atât de haotică. Dacă ai face-o, Domnul te-ar chema o vreme la o parte, să te odihnești. Dar la întâlnirile de rugăciune facem exact lucrul acesta: o apucăm în toate direcțiile, fără să ajungem vreodată undeva, și simțim cum vine peste noi o mare apăsare. Rugăciunile sunt ca niște săgeți cu vârful tocit și nici măcar nu știm unde țintim.

O trăsătură caracteristică a acestui fel de rugăciune în multe, multe locuri este folosirea persoanei întâi: „eu”, „mie” și „al meu”. Bineînțeles că nu e greșit să spui „eu” când vrei să spui „eu” sau „mie”, când asta vrei să spui. De exemplu,

auzi câteodată pe cineva spunând: „Doamne, noi *toți* suntem atât de uscați și fără viață!” E un sentiment pe care nu-l pot confirma. În sinea mea, spun: „Doamne, eu nu mă simt uscat și fără viață, nu mă include în rugăciunea asta!” Fratele sau sora care se roagă, ar trebui să spună: „Doamne, mă simt atât de fără viață. Ajută-mă!” Și poate că, dintre cei prezenți, alții vor prelua rugăciunea și vor zice: „Ajută-l, Doamne, pe fratele nostru!” Fiți sinceri!

E trist însă să auzi, în timpul dedicat rugăciunii corporative, de fiecare dată „eu”, „mie”, „al meu”. Domnul ne-a învățat altfel. El ne-a învățat să zicem: „Tatăl *nostru*, care ești în ceruri... Pâinea *noastră* cea de toate zilele dă-*ne-o nouă* astăzi. Și *ne* iartă *nouă* greșelile *noastre*, precum și *noi* iertăm greșităilor *noștri*. Și nu *ne* duce pe *noi* în ispită, ci izbăvește-*ne* de cel rău.” Totul este la plural. Avem „noi”, „nouă”, „noastre”, ceea ce înseamnă că facem parte din Trup, deci ne putem ruga în numele Trupului. Nu doar „eu” mă rog, ci „noi” ne rugăm. Acesta este un lucru extraordinar!

Devine evident că a petrece cu adevărat un timp de rugăciune împreună presupune următoarele lucruri: ordine, structură, un plan, conștientă apartenenței, bună învoire. Dacă Domnul e în mijlocul nostru și, prin Duhul Sfânt, Își face cunoscut gândul Lui, atunci în timpul petrecut împreună în rugăciune se vor vedea un scop, o țintă, structură, armonie și participare colectivă. O astfel de întâlnire poate fi, mulțumim Domnului, de scurtă durată, dar ceea ce contează și ceea ce reprezintă cheia întâlnirii este învoirea, punerea de acord cu privire la conținut. Vor fi cu siguranță abateri de la scopul central, încă nu am atins desăvârșirea. Chiar și cei mai buni dintre noi o vor da în bară uneori; totuși, în general, vor exista un plan comun, un scop, o învoire.

De mare importanță în toate acestea este să ne susținem unii pe alții în rugăciune. Nu trebuie să fii un mare sfânt sau

nu trebuie să fi fost ani nenumărați în slujba Domnului ca să fii în stare să recunoști ungera Duhului peste cineva care se roagă. Asculți rugăciunea și ai mărturia ungerii care este peste ea. E o limpezime, o autoritate în timpul rostirii ei. Și adesea, gândim: „E suficient, nu e cazul să mai adăugăm ceva.” Dar tocmai o asemenea rugăciune trebuie sprijinită: „*Dacă doi dintre voi se învoiesc pe pământ...*” Câteodată (știu că asta sună cam îndrăzneț), mi-aș dori să aud cum cineva spune: „Doamne, susțin această rugăciune!” Ar compensa valoarea a o mie de alte cuvinte dacă am auzi o astfel de siguranță în vorbele cuiva: „Doamne, și eu cer același lucru; este o învoire aici.”

„Amin” este un cuvânt interesant. Provine din aceeași rădăcină în ebraică cu „aman”, care înseamnă *a crede, a avea credință*. Când spui „Amin”, spui de fapt: „Cred, am credință pentru lucrul acesta, Doamne!” Desigur, noi gândim în termenii cunoscuți, că amin înseamnă „Așa să fie, Doamne!” Ceea ce vrei să spui însă este că ai credință că așa va fi. Gândește-te la asta data viitoare când cineva înalță o rugăciune, iar în inima ta Dumnezeu pune o mărturie în sprijinul ei. Poți spune atunci: „Amin! Am credință pentru lucrul acesta; sunt de acord, sprijin cererea aceasta.”

Despre asta este vorba în *1 Corinteni 14:16*, unde stă scris: „Cum va răspunde «Amin»... cel lipsit de daruri?” Probabil că sunt mulți cei lipsiți de daruri în unele strângeri, pentru că sunt locuri unde mă duc și nimeni nu zice vreodată „Amin”. Cuvântul folosit în greacă nu se referă deci la necredincioși, ci la cei lipsiți de daruri. Prin urmare, chiar și persoana în care nu s-a arătat încă niciun dar poate spune „Amin” atunci când este în prezența unui dar. În cazul unei prorocii, de exemplu, o poate înțelege și poate spune: „Amin, așa este!”

Întâlnirea de rugăciune trebuie organizată ca o operațiune militară. Mult prea des pare să stăpânească printre credincioși gândul că, dacă ai o armă și muniție suficientă, n-ai altceva

de făcut decât să tragi. Doar asta contează. Găsirea și țintirea dușmanului, cu precizie, e considerat un lucru secundar. Oamenii își iau arma, o încarcă cu toată muniția disponibilă, apoi trag necoordonat în toate direcțiile – pac, pac, pac! Uneori, păstrează unul sau două gloanțe și mai trag o dată. Seamănă un pic cu vremurile când eram în est – dacă făceai zgomot suficient, șacalii o luau la fugă. Băteai în tobă sau făceai un zgomot și-i puneai pe fugă. Ideea e că diavolul este atât de nătâng, încât dacă vom face mult zgomot, vom ținti în orice direcție cu versete din Scriptură sau vom strânge împreună o mulțime care să se roage în Numele lui Isus, atunci diavolul o va rupe la fugă, și încă urgent.

Miezul problemei este că, dacă am înțelege cu adevărat că ne aflăm într-o luptă și că armele cu care luptăm nu sunt carnale, ci sunt puternice, prin Dumnezeu, pentru dărâmarea fortărețelor, atunci am înțelege că trebuie să ne pregătim armele pentru a lovi doar la țintă. Nu ne vom consuma muniția trăgând în toate părțile, ci ne vom concentra pe țintă.

Lucruri care trebuie evitate în rugăciune

Ajungem acum la câteva puncte practice, legate de cele discutate până aici și care acoperă în întregime această chestiune a rugăciunii. Sunt câteva lucruri de care trebuie să ne ferim ca de ciumă.

Rugăciunea pe orizontală

Toate rugăciunile se fac pe verticală. Rugăciunea orizontală este o calamitate. E un mod de a da informații și este destinată urechilor celorlalți. Ar fi mai bine să fii sincer, să găsești un moment când poți vorbi și să comunici ce e în inima ta, de

exemplu: „Aș dori să vă supun atenției următoarele: E vorba de doamna și domnul cutare, care locuiesc la etajul al treilea. Soțul a căzut și și-a rupt piciorul, copilul lor e în spital, suferă de difterie, iar ea nu-și mai vede capul de-atâtea neazuri. Ne-am putea ruga pentru ea?” În realitate, se întâmplă următorul lucru: „O, Doamne, Te rugăm pentru doamna cutare care locuiește cu familia la etajul al treilea. Soțul ei și-a rupt piciorul, iar copilul este în spital, cu difterie.” Iar Domnul va spune: „Fiul meu, Eu știu toate lucrurile acestea. Nu e nevoie să Mi le mai spui.” Abordarea aceasta distruge rugăciunea, pentru că te adresezi, de fapt, celorlalți oameni. Nu te rogi la Dumnezeu, ci îi informezi pe cei prezenți. Cu cât pricepi mai repede că rugăciunea de acest fel e fără valoare din perspectiva cerului, cu atât mai bine.

E bine să ne învățăm lecția acum. Ce rost are să ajungi în prezența Domnului, în cer, și să-I spui: „Doamne, eu m-am rugat”, iar El să-ți răspundă: „Nu, nu te-ai rugat! Cea mai mare parte a timpului ai petrecut-o cu multă vorbărie, dând informații și fiind o sursă de mare plictiseală din punctul de vedere al cerului.” Crezi că Domnul va aclama pe cineva care a zădărnicit întâlnirile de rugăciune? Nicidecum! Domnul nostru nu este ca un diplomat sau ca un politician care să te bată pe umăr și să-ți spună: „Ai făcut foarte, foarte bine!” El îți va spune: „Ai fost o piedică în calea acelor întâlniri pentru rugăciune. De ce n-ai vrut să înveți? De ce M-ai oprit să lucrez împreună cu voi?”

Rugăciunea pe orizontală este o mare nenorocire. Cere-I Domnului să te izbăvească de așa ceva. Toate rugăciunile sunt îndreptate spre Dumnezeu. El știe. De aceea spune în Eclesiat: Adu-ți aminte că Dumnezeu este în cer și tu pe pământ, de aceea să nu spui vorbe multe. El nu a vrut să spună să nu te rogi mult, ci a spus că Dumnezeu este în cer, iar tu pe pământ. El știe tot.

Și care au fost cuvintele Domnului? *„Când vă rugați, să nu bolborosiți aceleași vorbe, ca păgânii, cărora li se pare că, dacă spun o mulțime de vorbe, vor fi ascultați.”* El a spus: *„Tatăl vostru știe de ce aveți nevoie, mai înainte ca să-I cereți voi.”* Asta nu înseamnă că nu trebuie să cerem, pentru că El Însuși ne-a învățat să ne rugăm: *„Pâinea noastră cea de toate zilele, dă-ne-o nouă astăzi.”* El a zis să nu o luăm pe ocolite, pentru că Tatăl nostru cereșc știe de ce avem nevoie; putem fi direcți.

Mici predici

Mai sunt apoi predicile ținute în cadrul rugăciunii și rezumatele din Biblie, făcute tot în timpul rugăciunii: o altă predică majoră. Nimănui în tot universul nu i se țin atâtea predici câte I Se țin Domnului nostru. Dacă li s-ar predica păgânilor într-o măsură la fel de mare, multe lucruri s-ar fi întâmplat deja. Te aștepți câteodată să auzi cum Domnului I Se face chemarea de a veni în față!

Deseori, oamenii transpun Predica de pe Munte sau un alt text din Scriptură într-o altă formă. Necazul este că întâlnirea de rugăciune este adesea locul unde vin predicatorii frustrați. Ei nu-și pot ține predicile în altă parte, de aceea le dau drumul în rugăciune. Facem rezumate din Biblie și prezentăm punctele unu, doi, trei, patru. Ne folosim, în unele locuri, de aliterație, adică fiecare punct începe cu aceeași literă. Domnul să ne apere de „predicute” de felul acesta. Este un lucru să citezi înaintea lui Dumnezeu pasaje din Cuvântul lui, – asta trebuie să învățăm; dar a ține mici predici sau a prezenta schițe biblice înseamnă a-I predica lui Dumnezeu, iar asta e un lucru îngrozitor.

Rugăciunea ca o „listă de cumpărături”

Mai întâlnim apoi rugăciunea de tip „listă de cumpărături” sau „înconjurul lumii”. Cineva are o listă întreagă de cereri. Probabil că nu-i este deloc ușor să deschidă gura la rugăciune, dar odată deschisă, se folosește de prilej ca să parcurgă toată lista, de sus până jos: misiune împlinită! Sau unii fac, după cum am mai spus, înconjurul lumii: pornesc de-aici, se duc în altă țară, de-acolo mai departe, iar după câteva minute se întorc de unde au plecat.

Afectare

E bine, de asemenea, să ne ferim de sentimentalism și artificialitate. Cineva s-a întrebat odată: „De ce oare oamenii folosesc un ton afectat, atunci când vorbesc cu Dumnezeu?” Rugăciune este cuvântul pe care îl folosim exclusiv în legătură cu comunicarea cu Dumnezeu, atunci când ne adresăm Lui. Venim înaintea Lui cu reverență, cu teamă sfântă. Dar de ce trebuie să I ne adresăm pe un alt ton, nenatural? Îi vorbim cu o voce pe care nu ne-ar trece prin cap s-o folosim atunci când vorbim cu soțul sau cu soția. De ce să-I vorbim Domnului într-un mod atât de artificial, în rugăciune? De ce să nu vorbim cu El așa cum vorbim între noi – dar, bineînțeles, cu adâncă reverență?

Rugăciuni lungi

Uneori, oamenii se roagă foarte lung, pentru un singur lucru. Lecția pe care o avem de învățat este că, de cele mai multe ori, repetiția este cea care face rugăciunea atât de lungă.

Rugăciuni bolborosite

Rostește cuvintele tare și cu limpezime! Nu te ruga uitându-te în jos! Am întâlnit situații când cel care se ruga își ținea gura acoperită cu palma. La fel ca în Corinteni 14, nu putem spune „Amin” la rugăciunea unora, din cauză că nu înțelegem nicio vorbă din ceea ce spun. Dacă ai o voce firavă, nu lăsa asta să te împiedice de la a te ruga. Dar nu rosti rugăciuni lungi, dacă chiar îți este foarte greu să vorbești mai tare. Roagă-te scurt, cu o intonație clară. Nu te ruga cu capul în mâini și cu ochii în pământ!

Insensibilitate

Sunt de părere că lipsa sensibilității este problema noastră cea mai mare, și mă refer aici la lipsa de discernământ cu privire la călăuzirea Duhului, la recunoașterea ungerii. E vremea să învățăm, într-un fel sau altul, să așteptăm călăuzirea Duhului. El călăuzește cu simplitate și limpezime.

Uneori suntem atât de insensibili, încât urmăm mecanic subiectele de rugăciune propuse. Parcurgem lista până la capăt. Cum se ivește un moment de tăcere, ne repezim la punctul următor, pentru că ungera nu este cu noi. Suntem insensibili la îndemnul Duhului. De unde știi dacă Domnul vrea să audă subiectul acela? Chiar trebuie să ne rugăm pentru fiecare lucru menționat? Pentru unele lucruri ne rugăm acasă. Să fim atenți la îndemnul Duhului!

Conștienți de prezența lui Dumnezeu

Care este, de fapt, miezul problemei? Am vorbit despre principiul rugăciunii și despre patru aspecte ale ei, despre

felul corect de întâlnire pentru rugăciune și am menționat câteva chestiuni practice, dar lucrul cel mai important este nevoia conștientizării prezenței lui Dumnezeu. Poate că nu ești de aceeași părere, dar dacă te retragi ca să meditezi la lucrul acesta în liniște, vei ajunge la concluzia, limpede ca apa, că problema cea mai mare este nevoia de a fi conștienți de prezența lui Dumnezeu.

Trei sferturi, dacă nu mai mult, din rugăciunile noastre, sunt pentru consum public și nu sunt îndreptate spre atragerea atenției divine, tocmai din cauză că nu ne dăm seama de prezența Domnului. Ilie a spus de câteva ori: „*Domnul, al cărui slujitor sunt* (în alte traduceri: *Domnul înaintea căruia mă aflu*)”.

Nimeni nu-l vedea pe Ilie stând la propriu înaintea Domnului; el s-ar fi putut afla în fața lui Ahab sau a Izabelei și, cu toate acestea, spunea de fiecare dată: „Domnul înaintea căruia mă aflu.” Era pe deplin conștient de prezența lui Dumnezeu în locul unde era. Cred că aceasta este nevoia noastră cea mai mare.

Unii dintre noi văd în rugăciune un exercițiu devoțional, alții o văd ca pe o datorie care trebuie împlinită: deschidem gura și cerem la grămadă cât mai multe lucruri cu putință. Aceste puncte de vedere ar dispărea, dacă am fi cu adevărat conștienți de prezența lui Dumnezeu. Chiar dacă nu Îl vedem în mod fizic, totuși, dacă ne-am da seama că El este de față, prin Duhul Lui, felul nostru de a ne ruga ar cunoaște o schimbare profundă. Am deveni direcți. I-am îmbrățișa picioarele și I-am spune: „Doamne, Tu ești aici! Tu, Stăpânul lumii întregi, Te afli în mijlocul nostru. Iată care este nevoia pe care o avem! Nu trebuie să Ți-o prezentăm în detaliu, Tu știi totul.” Suntem conștienți de prezența Lui.

Câteva cuvinte rostite în rugăciune înaintea Regelui regilor pot schimba întreaga situație. Unii dintre noi își spun,

probabil: „Ah, dacă aş avea mijloacele necesare, puterea! Dacă aş putea petrece câteva momente cu Preşedintele ţării, să-i cer asta şi asta şi cealaltă!” V-aţi gândit oare că avem posibilitatea de a veni, cu regularitate, o oră întreagă, înaintea Regelui regilor? Tragedia e că, adeseori, ora aceea e risipită în lucruri care nu sunt rugăciuni, iar acele lucruri omoară timpul pe care-l avem la dispoziţie. Fie ca Domnul să ne dea, prin harul Lui, conştiinţa prezenţei Lui!